Ч. 152. Чернівцї, середа дня 22. грудня (4. січня) 1904 р. Рочник XX.

ВИХОДИТЬ в ЧЕРНІВЦЯХ що середи, пятницї і недїлї, з тижневим додатком „РУСКА РАДА“.

Редакция, адміністр. і експедиция при улици Петровича ч. 2.

Рукописи звертає ся лише на попереднє застережене. — Рекламациї неопечатані вільні від оплати почтової.

БУКОВИНА

ПЕРЕДПЛАТА на „БУКОВИНУ“ разом з „Рускою Радою“:

на цїлий рік . . . . . 20 К. — с.
„ пів року . . . . . 10 „ — „
„ чверть року . . . . 5 „ — „
„ місяць . . . . . 1 „ 70 „

Поодиноке число „Буковини“ 16 сотиків.

Передплата і належитість за інсерати платні в Чернівцях.

Нове мінїстерство.

З новим роком одержала Австрия нове мінїстерство. В суботу в полудне вручив цїсар на окремій авдиенциї президента найвисшої рахункової палати бар. Ґавча, а по полудню по звільненю д-ра Ернеста Кербера іменував презид. мінїстрів бар. Павла Ґавча, оставляючи прочих мінїстрів на дотеперішних урядах З огляду на виразне бажанє бар. Ґавча, що він хоче задержати тільки портфель президента кабінету, іменовано ще двох нових мінїстрів, яких портфелї держав перше в своїх руках др. Кербер. І так мінїстром судівництва іменував цїсар сенцийного шефа і тайного совітника д-ра Франца Клайна, а мінїстром справ внутрішних ґр. Артура Біляндт Райдта, дотеперішного намістника Горішної Австриї.

Оттак зложило ся швидко нове мінїстерство, коли мож говорити тут про „нове“ мінїстерство, беручи під розвагу, що остали всї давні мінїстри, а з ново іменованих тільки др. Клайн, творець нової цивільної процедури не засїдав ще досї в нїякім мінїстерстві. Сам бар. Ґавч засїдає отсе на мінїстерскім фотели вже четвертий раз. В 34. роцї житя засїдав уже в кабінетї ґр. Тафого а відтак ґр. Баденього яко мінїстер просьвіти. По упадку ґр. Баденього дня 28. листопада 1897 обняв президентуру кабінету і портфель мінїстра справ внутрішних, але на сїм урядї пробув лише до 5 марта 1898, не вспівши задля сильного опору автономістичної правицї перевести папифікациї парляменту а що важнїйше не могучи дійти до ладу із бар. Банфім в справі австро-угорскої угоди. Із часів его завідуваня справами просьвітними датує ся більше склерикалїзоване школи, підвисшене шкільної оплати а також полагоджене питаня, чи женщини можуть користати із унїверзитетских студий. Сам бар. Ґавч належить в палатї панів до центрум, є клерикалом, тож его кабінет є безперечно цофненем в зад, хоч він сам заповідає, що із зміною особи не наступить зміна системи.

Іменоване бар. Гавча президентом мінїстрів заскочило навіть найлїпше поінформовані круги доволї несподївано. Загалом десиґновано на сей уряд иньші личности як Біляндт Райдта або ґр. Бікоа. Кажуть ще своє іменоване завдячує бар. Ґавч головно вмілому проводови послїдних делеґаций. На те становище мав его найбільше попирати сам др. Кербер, якого бар. Ґавч навіть в публичних промовах дуже підносив.

Чи бар. Ґавчови вдасть ся довершити дїло, над яким безуспішно трудив ся его попередник — се питане. Нїмцї і Чехи, які дивним збігом обставин завзяли ся повалити др. Кербера, що хотїв іти золотою серединою — заховують ся супроти нового примієра доволї здержно і удають вдоволених упадком Кербера. Чехи мають до бар. Ґавча жаль за те, що 1897 завів у Празї вимковий стан, а Нїмцї за те, що за мало обкроїв язикові розпорядки, видані ґр. Баденїм для Чехів, однак довголїтна борба хиба навкучила ся обом сторонам, і обі устами своїх проводирів і орґанів покладають на нового примієра ріжні надії.

Бар. Ґавч вже розпочав перграктациї із провідником всїх партий, щоби урухомити парлямент. Як зачувати, хоче він дати Чехам одну і послїдну односторонну концесию т. є внутрішну мову урядову, а відтак має скликати парлямент, домагаючись індемнїзациї за оголошену на основі § 14. буджетову провізорию а також вставить додатково в буджет 15 і пів мілїона на запомоги із-за елементарних нещасть, причім буде за рефундациєю 69 міл., зносячи iunctim між рефундациєю а запомогами.

Коли ческо нїмецкі пертрактациї не доведуть до ладу має бар. Ґавч парлямент розвязати і накинути палатї заострений реґулямін на основі § 14

Ось такі вигляди дає Австриї нове мінїстерство, яким через довгих лїт управляв муж таких визначних спосібностий та безперечно поступових переконань як др. Е. Кербер. Се один із найвизначнїйших полїтиків, що предложив парляментови цїлу низку нових одноцїльних і справдї модерних законів, та яких не зміг увести в житє ізза путанцї австрийских парляментарних відносин. Може бути, що др. Кербер ви припаде ще колись кермувати австрийскою полїтикою, бож цїсар у своїм відручнім письмі застерігає собі і на будуче его услуги.

По указї.

Помимо правительственних остережень і погроз в послїднім указї свободолюбні Росияни не перестають відбувати своїх сходин. Після інформаций „Local Anzeiger-a“ відбули ся в самім Петербурзї величезні збори, на котрих запротестовано против теперішної війни. В сали Павлова зібрало ся нїби то на якийсь пир множество росийских лїбералів. Саля була битком набита, а многі стояли на сходах, не могучи знайти місця в серединї. Поодинокі бесїдники промавляли незвичайно сьміло, а головним предметом бесїд був протест против теперішної страшної війни, котра розпочала ся без цїли і без волї народу. Росия, говорено, не потребує розширеня земельної посїлости, бо вже дотеперішні свої посїлости не може як слїд управляти. Позаяк збори відбували ся як-раз 27. грудня в роковий день декабристів з 1825 р., то предсїдатель зборів Аненьский присьвятив їх згадцї перше слово. З великим одушевленем принято бесїду професора Лутуґіна, котрий сказав, що теперішна війна то одна велика брехня, котру народови накинено. Мінїстерство справ внутрішних видало як раз книгу о росийско-японьскій війнї. Лутуґін показав ту книжку і сказав, що зміст єї то проста брехня, щоби втихомирити нарід, котрий добачує вже поволи похибки правительства. „Проч з брехнею!“ — крикнув бесїдник грімко. Будемо отверто визнавати правду, хоч би нас називано „зухвалими“ і без такту. (Притик до слів царя). Другий бесїдник Ґуревич доказував, що нарід росийский просто загнано у війну. Всї вісти правительства о побідах були простим обманьством. Фльота знищена. Лиш скорий мир може нарід уратувати.

Вкінци підніс речник, що сам народ має вибирати своїх заступників. На зборах промавляло також кілька робітників, репрезентуючих социяльну демократию. Вони виводили, що мабуть красше було-б посьвятити крок і житє для революциї нїж проливати єї за Росию. Полїция не робила зборам нїяких перепон.

Із Нижного Новогороду наспіла вістка, що тамошна городска рада рішила домагати ся конґресу всїх городских голов, на якім би раджено над зміною обставин росийского житя державного.

Рівночасно розійшла ся вістка, що в виду реакцийних заблїдів правительства подали ся до димісиї моск. голова Ґолїцин а навіть мінїстер внутр. справ кн. Сьвятополк-Мірский.

Новий рік в Угорщинї.

Після зложеня ґратуляций президентови партиї Подманїцкому удали ся члени лїберальної партиї до Тіси, щоб зложити єму новорічні бажаня. Ерделї виголосив до Тіси довшу промову, в якій вказував на дотеперішні успіхи Тіси і заявив, що лїберальна партия перебирає на себе той тяжкий обовязок, щоб завести мир в парляментї. До сеї працї доложить вона всїх своїх сил і з повним довірєм ступати буде за президентом мінїстрів.

Тіса у своїй відповіди висловив свій жаль ізза сего факту, що десиденти приставши до обструкциї зробили їй через те величезну прислугу. Реґулямін нарад, який запроектував іменем з'єдиненої опозициї ґр. Юлїй Андраши є невистарчаючий, бо технїчна обструкция уможливила-б також прилучене до того услівє уступленя президента мінїстрів, чого рішучо не мож приняти, бо се є суперечне із основами парляментаризму. Президент мінїстрів має повне довірє до по

Семен Савуляк.

Чому осїнь сумувала?

Йде повільною ходою, хмарою закутана мов бабуся в сиву плахту, пригорблена Осїнь. Розпустила по сьвітї посїрілі косицї, та так і глядить тужно, впершись своїм горбом об сонїчко, котре з страху перед кістяком мало що не скотило ся в край муринів.

Почала устами липового та кленового листя шептати свій „отченаш“, та так набожно, так щиро, що аж сльози полили ся по лици землицї.

Жалко Богови зробило ся бідної старухи, та повелїв янголятам зладити величеньку білую сорочку. Послушні дїти господні вичісували розкудовчені осенинї сиві коси і почали пряжу ткати, щоб накрити наги кости старенької.

А тимчасом шкандибає вона від села до села, всюди заглядає. Куди прийде, там смуток принесе. Народ криєть ся перед нею, як перед бідою; один в бюро між бібули, другий в просо у запічок таки; когож вона в полї заскочила, то й сей уха заслонює, щоб не чути єї плачу драстичного.

Жалко зробило ся на серцю старенькій, що всї нею цурають ся, та як не захлипає, не завиє, то аж филї зі своїх гнїзд вийшли, та летять дивитись звідки такі плачі-жалї. Вонаж собі з того нїчого не робить, що всї на ню зглядають ся, а почала з розпуки дерти довжезними кігтями мужицькую стріху.

Під ту пору осїнного плачу йшов парень полем, борючись з віддихами старухи. Мов дух ночі краде ся він в село. Нахмарене його чоло і погляд сталевий не зраджують, щоби коли був щасливий. Пізнала Осїнь его горе і стала його питати чому сьвітом нудить. — „Ти ще цьвітка, — каже она — на що так зараня вилиш силу животную. Чи жалїєш надї мною, чи може неласкавий погляд любки так давить тобі душу? Скажи менї своє горе може я його прийму; менї воно не завадить, тобіж житп треба“. Не говорить подорожний. Він сказавби коби баба поморщена не рознесла по всїм сьвіту солодкого його горя ворогам на втіху.

„Як не хочеш звірити-ся менї, — веде осїнь дальше свою мову, то вислухай, чому я караю ся. Як пізнаєш, яке лихо обнимає других, то може твоя туга поменьшає“.

Пристав хлопець тай слухає. Стараж втерла заплакані очи, відотхнула тяжко, тай почала сумную баляду.

„Колись — каже — молодою була. Тодї мене ще Весною звали. Яка я тодї красна була, про те кажуть пісні. Ще й другим я краси пожичала. То бувало що днини иньшу одіж убираю та стрибаю собі по лісї, по левадї, а сонїчком мов колїсцем перекидаю з одного кінця сьвіта на другий. А як почну бувало у вечір дрімати, то так моєю красою молодята втїшали ся, що й на них находив сон чародійний.

Одної днини виринув мов з під землї обожатель моєї краси, молоденький парень — Лїто. Що за красні, золото шовкові кучері носив. Влюбив ся в мене нещасливий, та так дуже, що забаг мене зараз таки позбавити волї. Но не вважала я нї на його жемчужні слова, нї на вдачу молодецьку, нї на тепло його серця, що мене пекло і від тепла щирого я втїкла ген далеко... Така дурненька була я собі.

А він сирота? Розтяв в поперек небо своїм поглядом огнистим, з грудий вирвав ся рев розпуки. З рясними сльозами виляв любов свою. А де вони впали, там цьвіти вродили ся; а які запашні вони були.

Гляну я тепер немічна у зеркальне море на колишню свою вроду, то з жалю аж млїю. Така менї кара за допгане сьвятощів серця. Вже би не пізнав мене й коханець мій Лїто. Кілько його вже не шукаю, здибати не можу. Чулам лиш, що дуже забогатів, та що року добро возить, то на одну то на другу сьвіта половину. Яж все однаково карати ся мушу, а як згадаю його щиру любов, то... Тай не доповіла, а так тяжко захлипала, аж парень злякав ся. Почав Осїнь жалувати; бо чиж справдї така тяжка вина єї була? А тимчасом вже готова для Осени одежина. У підсоках вибігають янголята десь з божої хати і притьмом убрали бабусю в сорочечку білу. Чудна собі ся тканина. Та не богато часу сердешній остало, щоб оглядати завивало. Воно так зробило, що не стало у Осени жалю і єї самої.

Молодець постояв хвилю, пізнав тяжкі болї Осенинї, та врадував ся, що їм конець легкий. Тепер нїякого болю у Осени. Доброго ж бо батька мала, що закрив єї нещасливу перед лихим сьвітом, гет зі всїми єї ранами.

А хтож пому молодому й коли зладить покривальце біле?...

Ще хвилину постояв, та потяг дальше в сьвіт широкий. Хати у него не має і слїз вже не має.

Пробував злиднї закрити в білу одіж небесную, та за вузка вона була...

лїтичної зрілости виборцїв, бо саме теперішна критична хвиля вимагає того, щоб угорский нарід ужив всеї своєї сили на те, аби точка тяжести сеї монархії, якої єствоване є квестиєю житя для Угрів, пересувала ся що раз більше на Угорщину. В кінци просив Тіса партию, щоб вона ті погляди заступала якнайгорячійше перед виборцями. Промову привитали присутні грімкими оплесками.

Відтак пішли члени лїберальної партиї до Перцеля, запевнюючи его про свою прихильність. Перцель у своїй подяцї заявив отверто, що в подїях із 18. листопада нарушено формальности реґулямінові, то стало ся тому, що иньшого виходу не було.

Рівночасно складали й ріжні опозицийні партиї ґратуляциї своїм президентам між иньшим Аповійому і Андрашому, які підносили вагу єдности всїх опозицийних партий в борбі проти Тіси. Кошут складав вину за теперішний стан Угорщини, на лихі впливи австрийских кругів, які підривають довіре народу до сьвятости королївскої присяги.

Як видно обі сторони уважають конечним ввести борбу до краю, надїючись добути дальше скріплене в вислїдї нових виборів. Коли лїберали вийдуть із виборчої урни в такім числї, що Тіса побідить опозицию, то угорский сойм ухвалить воєнні законопроєкти і угоду з Австриєю. Се стало-б ся й тодї, колиб Австрия мала заключити єї на основі §. 14., як новий президент мінїстрів бар. Ґавч не зуміє сотворити правительственної більшости в нашім парляментї. Розуміє ся, що угорский сойм не забуде при тій нагодї домагати ся за свою уступчивість економічних привілеїв на шкоду Цислїтавії...

Росия й Японїя.

Послїдні хвилї Порту Артура прийшли після майже цїлорічної геройскої оборони і безвпинних атаків, які виконували Японцї із справдїшною погордою смерти. Здобувши один внутрішний форт йшли Японцї непохитно дальше, аж усунули „мертву точку“, яка так довгий час приковувала так велику частину їхньої армії і забрала тільки тисячів жертв. Ось депеші про послїдні здобутки Японцїв:

Токіо. Японцї заняли форт Сунґшушан, викликавши експльозию міни, яка погребала богато Росиян. Крім сего заняли форт „h“ і новий форт Павлюнґшан.

Токіо. Бюро Райтера доносить, що Японцї здобули дня 1. сїчня форт Вантталь.

Токіо. Із облягаючої армії наспіла вістка, що Японцї заняли лїнїю фортів Павлюнґшан, після чого Японцї обсадили горби.

Токіо. (Урядово). Д. 2. I. о год. 9. вечером одержав ґен. Ноґі лист Штесля із проєктом здачі Порту Артура.

Токіо. Як довідує ся Бюро Райтера, ворожі кроки під Портом Артура спинено. Офіцери ґенеральних штабів обох сторін збирають ся в полудне, щоб нарадити ся над условіями, після яких твердиня піддасть ся. В листї до ґен. Ноґі заявив Штесель, що всякий опір є тепер без пожитку. Мікадо висловив в телеґрамі до ґен. Ноґі признане для ґен. Штесля і поручив Ноґому, щоб залогу Порту Артура трактовано із всякою військовою пошаною.

Токіо. *Предложенє Штесля щоби розпочати переговори над піддане твердинї принято.* Сеї ночи опорожнили Японцї кілька фортів перед Портом Артура і *висадили в повітре більшу частину кораблїв, які ще остали* в портї. В містї панує піднесений настрій духа.

Психольоґія війни.

Недавно повернув із терену росийско-японьскої війни Мк. Кензіе кореспондент льондонскої часописи „Daily Mail“. Подаючи в своїй часописи кроваві образи теперішної війни, веде в однім місци психольоґічну паралелю обох воюючих народів, що загалом кидає дещо сьвітла на психольоґію війни, у якій зайшла тепер така важна подія як здача Порту Артура. „Війна — пише він — є холодним, докладнїсько опредїленим інтересом.“ Росияни думали, що вона лише відважним імпульсом. За се непорозуміне що до сути війни заплатили вони тисячами людий, сотками тисячів калїк.

Геройске серце, сталеві нерви і сильні члени мабуть можуть зробити із жовнїра доброго вояка але не роблять його спосібним до кермованя величезним кораблем на атлянтийских водах. Тих прикмет треба безперечно в обох случаях, але вони є тільки одним із условій, а тут Росиянин думає, що вже не треба більше нїчого.

Стара казочка, що мущина може весь вік провести при винї, пісни й дївчинї, аби із хвилею, як настане війна іти по певну побіду — закорінила ся лише серед росийских офіцирів. Може бути, що нинї вони вже переконали ся, що те все дуже давненьке і належить вже до історії, але те пізнане прийшло за пізно.

Чи може бути більший контраст, як той, що заходить між обома воюючими противниками? Росиянин ґротесковий, любить блистїти і осліплювати. Як кого полюбить, то пригортає його зараз до серця серед пересадних обявів приязни. А сина країни „сходичого сонця“ оповиває наличман непохитної повздержанности. Можеш жити із пів року із Японцем і то в дуже довірливих зносинах, а все таки не зможеш проникнути своїм зором внїшного покрову його духової індивідуальности.

Росиянин марнує нераз свою найлїпшу роботу через один бурливий виступ, а про Японця можна набрати найхибнїйшого переконаня через те, що він мовчить як найзавзятїйше, хоч і під тою студеною покривою бє серце, що відчуває дуже сильно і докладно...

Росиянин іде до бою серед звуків фанфари і гуку бубнів, а Японця кличе до бою широкий відгомон рога.

Японець обдумує все заздалегідь, так, що та докладність єму дуже часто навіть шкодить. Росиянин занадто довірює інспірациї хвилї. Росийский ґенерал пробуває серед своїх салдатів, его присутність додає їм відваги, але дуже часто гине він на становищи і лишає армію без проводу. Інакше поводить ся японьский. Він стає на горбку в добрім захистї і холодно обдумує плян бою.

Японець знає, що то гіґієна, а в росийскій армії помимо знаменитої орґанїзациї „Черв. Хреста“ не мають про те й понятия. Найлїпшим доказом сего є росийскі табори покинені на поли борби. Хінець, заносячи скаргу на Росиянина майже все розпочинає від того, що Росиянин був пяний.

Порт Артура був від давна заосмотрений в горівку і шампани, а жовнїри ще вижидали транспорту амуниції і збруї. Таке бувало і в Нючванї.

Росияни не мають також індивідуалїсгичного почуваня. Салдати порущують ся масово і видаєть ся, що вони також думають гуртом. За те Японець уважає себе за цїлу армію. Від початку знає вже тактику цїлої борби, а Росиянин не має про неї й понятя. І в отсїм як раз — цїле горе Росиї.

† Адольфіна Стратийчукова.

Коли вже число „Буковини“ з минувшого четверга було готове до друку, одержали ми сумну вість про передчасну смерть панї Адольфіни з Угриновских Стратийчукової, директорки дївочої школи в Кіцмани, проте й подали тільки коротку звістку про сю невіджалувану втрату до відомости ширшого загалу. Нинї хочемо єї доповнити деякими датами з житя і дїяльности дорогої для буковиньскої Руси покійницї. Вона родила ся дня 3. цьвітня 1856 року в Чернівцях, де ходила до шкіл народних, відтак до висшої школи дївочої а в кінци до учительскої семинариї, в котрій 11. липня 1877 року зложила испит зрілости з гарним успіхом. Від 30. серпня тогож року учителювала при дївочій школї у Вижници. В роцї 1879 зложила испит кваліфікацийний, в наслїдок чого краєва рада шкільна іменувала єї 1880 року сталою учителькою при тій самій школї а 1895 надучителькою і управителькою дївочої школи в Кіцмани, де й оставала до смерти. Року 1880 подружила ся з тодїшним учителем при хлопячій школї в Вижници, п. Іляріем Стратийчуком, що р. 1902 став надучителем школи народної в Ошихлїбах, а від р. 1895 займає місце ц. к. повітового інспектора шкільного повіту Кіцманецкого. Із сего щасливого подружа остав син, студент прав на Черновецкім унїверзитетї і девятилїтна донечка.

Покійниця була не тільки вельми печаливою матерю, сердешною подругою й невсипущою господинею але також взірцевою учителькою і щирою дїяльною патріоткою. Єї 27-лїтна учительска дїяльність була богата в добрі плоди, бо покійна була не тільки учителькою але й виховательною молодїжи в найкрасшім того імени значіню. Єї то головно заслуга, що з колишньої „паньскої“ дївочої школи в Кіцмани, до якої ходили майже тільки польскі й жидівскі „панни“, стала ся під єї управою школа народна і руска, котрої чотири кляси заповнили рускі дївчата а в пяту нїмецку клясу видїлено „панни“. Щоби розширити сю жидівско-польску клясу, почала учителька-Жидівка сеї кляси стягати до неї й Русинок-міщанок а польский ксьондз став наганяти Русинок лат. обряду поличниками до польскої науки. Сим аґітациям оперла ся покійна директорка, ізза чого аґітатори пустили ся на неї з денунциациями. І хоч сї нїкчемні заходи помимо підпори ґерманїзаторів і кольонїзаторів не виказали нїякої провини з боку покійної директорки, то все таки зранили вони чутливу єї душу глибоко й підкопали єї слабе і надмірною працею в школї і в домі захитане здоровле, положили передчасно конець житю й благодатній працї незабутної учительки-патріотки, що й поза школою неусипно трудила ся над просьвітою, над моральним і материяльним піднесенем свого рідного народу.

Похорони тлїнних останків покійної, що відбули ся в суботу, були найкрасшим доказом любови і привязанности шкільної молодїжи, вдячности родичів, великої пошани всего учительства, щирої дружби всеї рускої інтелїґенциї і повного приятельства для неї. О. крилошанин Костецкий в сослуженю обох оо. Сїмовичів провадили похід при трогаючих звуках питомцїв уч. семинариї. Домовину несли на переміну учителї й члени акад. тов. „Січ“, а члени селяньскої „Січи“ та молодїж шкільна несла гарні вінцї від руских товариств, учительского збору і шкільної дїтвори, ба й від мійскої ради. На улицях горіли лямпи а звуки дзвонів з костела, з православної і гр. кат. церкви звіщали далеко поза межі міста, що отсе столиця буковиньского руского Подїля супроваджає на вічний супокій свою найдїяльнїйшу горожанку. За глибоко опечаленою родиною поступали: радник правительственний і начальник староства Кшесньовский і радник суду Іля Семака з урядниками, інсп. Попович і інсп. Никорович з великою силою учительства, дир. ґімн. Шпойнаровский з професорами, оо. Драчиньский, Тиміньский, Калинюк, Симиґінович, др. Воєвідка, директор Жуковский, начальник і радні міста, вся женьска і мужеска інтелїґенция Кіцмана тай незлїчима тьма народу. В церкві промовив о. Костецкий а над гробом радник Семака, інсп. Попович і учителька Малїцка сердечними словами про велику втрату, яку понесла родина, буковиньска Русь, руске шкільництво і учительство. А рісні сльози, що лили ся з усїх очий сьвідчили найкрасше, що бесїдники говорили правду, що не стало знов одної щирої, ревної, дїяльної, сьвітлої борительки за народну правду і волю, яка впала за неї в бою з нїкчемними ворогами, держачи високо побідоносний прапор народний... Пером єї земля і память вічна, яка нехай бодрить посестри іти єї правдивим шляхом!

НОВИНКИ.

Чернівцї, 3. сїчня 1905.

Від видавництва. Слїдуюче, різдвяне число нашої часописи вийде в пятницю в побільшенім обемі. — При сїй нагодї просимо рішучо о вирівнане залеглости, які унеможливляють не то введене якого небудь улїпшеня нашої часописи, але навіть єї удержане на дотеперішній висотї!

Президент краю др. Бляйлебен удїлює з нинїшним днем авдиенци що вівтірка і пятницї (з виїмком сьвят) від 11-ої до 1-ої год. в полудне.

Із ради шкільної краєвої. На засїданю із 12. грудня рішено: розширити двоклясову нар. школи в Баяшештах і Фрумосї на триклясові. Потверджено введене паралельок при народних школах в Волоскім Банилові, Рівнї, Войтінелї, Міговій, Бербештах, Жадовій, Слободзії-Банилові, Капукодрулуй, Капукімполуй, Монастир-Гуморі і Валесацї. Триклясову народну школу в Міхальчу розширено на шестиклясову і рівночасно управильнено відносини в тій школї що до викладової мови. Рівночасно системізовано двоклясову школу в присїлку Спаска Діброва, що належав до тепер до Міхальча, а яка тепер буде мати свій осїдок в Спаскій. До народної школи в Новім Солонци придїлено учительку ручних робіт Ванду Мікульску і нар. уч. в Волоских Бадівцях Дмитра Міґаляша яко помічника учительского. Підучительку в Войтінели Евгенію Александровичівну іменовано сталою учителькою при пятиклясовій нар. школї в Долїшнім Викові. Надучителя нар. школи в Горошівцях Андрія Зибачиньского іменовано сталим надучителем при 4-клясовій школї в Юр-

ківцях і провізоричного учителя в Довгополю Антона Мандрика іменовано сталим учителем і управителем одноклясеї школи в Довгополи. Надано кілька опорожнених державних і краєвих стипендий, пять вільних місць в діточім городї прилученім до учит. сем., та одну стипендию ім. Осипа Кенїґа а одну Ф. А. Векенгайзера при І-ій дежавній ґімназиї. Також увільнено богато учеників від шкільної оплати. Дозволено в кількох народних школах учити рисунків після свобіднїйшої методи. Порішено справу уладженя підготовного курсу для іспитованих учительских сил. Вкінци полагоджено дисциплїнарку проти одного суплента та принято до відома вислане делеґатів ради шк. кр. на конференцию в справі пеляґри.

„Читальнї, Каси і Січи“, що не прислали ще доси ювілейних карт, які ми їм вислали до виповненя, просимо поспішити з посилкою, на яку ждемо найдальше до 8. лат. січня. — *Товариство „Руска Бесїда“ в Чернівцях.*

Із кругів судейских. Президент мінїстрів яко управитель мін. справ. іменував повітового судию Омеляна Томоруґа в Садаґурі совітником краєвого суду і начальником суду повітового в Садаґурі.

Позір! Отсею дорогою повідомляємо, що дня 9. січня 1905, в день св. Стефана о год. 11 ій перед полуднем відбудуть ся перші загальні збори тов. „Січ“ в Кисилицях (на царинцї п. Дмитра Гасюка) Просимо, прибувайте сестрички „Січи“, та привитайте нову сесрицю добрим словом, додайте сили і відваги на дальшу дорогу нового житя. Прибувайте братчики Гуцулики з найдальших верхів тих сїл, де ще нема „Січий“, та пригляньте ся, як то наші славні товариства красно і торжественно вже уміють сьвітови показати, що і ми мужики вже не ті стали, від коли вступили в читальнї „Рускої Бесїди“ і „Січи“. До милого побаченя! — *Танасій Турук*, кошовий, *Юрій Гордийчук*, писар.

Снїг принесло лат. Різдво а з лат. Новим Роком маємо мороз, який до жари прибрав собі ще й острий вітер. В новорічну ніч лютувала заверуха в цїлій середущій Европі. В Чехах шалїв гураґан із метелицею та наробив великих шкід в будівлях і лїсній культурі. Гураґан шалїв також в Угорщинї. Буря із снїгом навістила також Німмеччину передовсїм на східних побережах а захопила також Данїю і Швецию. Комунїкация в тих краях скрізь поперериваня. Замітно, що в Швециї й Данїї повиливали ріки. В Данїї така повінь, якої не було ще від 1872 р. — Через метелицю спізнила ся була також вчерашна почта, яка прийшла із західних країв із 24-годинним опізненем. На желїзничім шляху Залїщики-Лужани рух желїзничий і почтовий ізза снїжних завій спинений.

Заходом наддністряньского учительства відбудуть ся в честь Т. Шевченка дня 14. н. ст. січня 1905 р. в салї шкільного будинку в Погорилівцї вечерницї з відчитом, сьпівами, декламациями і танцями. Вступ від особи 2 кор., а від родини до 4 взглядно 5 осіб 6 кор. Дохід призначений на шкільний прапор. Про буфет і добру музику подбано як найлїпше. Початок о годинї пів 7. вечером. — За комітет: *Арійчук, Бажаньский, Омельский.*

Із ц. к. II. ґімназиї в Чернівцях. Іспити приватистів із 1. півроку 1904/5 будуть відбувати ся д. 30. і 31. січня 1905. Зголошеня до тих іспитів приймає дирекция заведеня д. 29. січня від 8—12. год. рано і 2.—5. по пол. за виказанем посьвідкою зложеної шкільної оплати і зложенем іспитової такси (24 кор.). Письменні іспити будуть відбувати ся д. 30. від 8.—12. в пол. і від 2-ої до 4. і пів по пол. а устні д. 31. від 9. до 12. в пол. і від 2. до 4. і пів по полудни. Іспити приватистів із І.—III. кл. будуть відбувати ся в сали кл. II. В., а приватистів із кл. IV.—VIII. в сали кл. II. С.

На „Народний Дім“ зложили дальше а то членьскі вкладки Вп. П.: Казимір Петращак, Юрій Кавуля і Денис Цурканович по 5 кор., др. Кордуба, Іван Брага і Іван Велигорский по 4 кор., Николай Григорович, Юрій Гвїдий, Корнило Данилюк, др. де Гординьский по 10 кор., Панталеймон Клим 1 кор., Броніслава Клим 6 кор., Микола Буйїцкий 100 кор. — *На бурсу*: Вп. п. Михальский 4 кор., Ясеницкий, др. Клим, Ом. Попович і В. Кмицикевич по 2 кор., др. Гординьский 3 кор., др. Стоцкий і В. Кмицикевич по 2 кор. — За видїл товариства *Михась Івашко.*

Із січового руху. 9. січня 1905 т. є. третого дня сьвят різдвяних (на сьв. Стефана) закладаєм при божій помочи „Січ“ в Ростоках. — Загальні збори відбудуть ся під голим небом на ґрунтї Івана Орийчука під ч. 213. — На сю урочистість запрошуєм всї доокольичні „Січи“, щоби зволили своєм прибутем нас пошанувати. Гаразд! *Юрій Губчук* кошовий, *Антін Бойчук* писар.

Доповняючі соймові вибори із сучавских громад відбудуть ся з початком лютого. Вибори будуть — як звісно — відбувати ся із тої причини, що пос. В. Прункул зложив свій мандат після приреченя зложеного при верифікованю єго вибору. О сей мандат буде наново старати ся інж. Тит Ончул, який перше перепав.

Весняні загальні збори „Рускої народної каси пожичкової і щадничої, стоваришеня зареєстрованого з необмеженою порукою для громади Кучурів великий“ відбудуть ся в недїлю дня 15-го січня н. ст. 1905 р. в другій годинї з полудня в школї сьв. Марії. з отсим дневним порядком: 1. Звіт дїяльности старшини касової за рік 1904. 2. Перечитане білянсу. 3. Вибір одного члена до старшини. IV. Доповняючий вибір ради надзорчої. V. Вільнї внесеня і запитаня. — *Семен Бришук* начальник, *Николай Топущак* касиєр.

Звичайні загальні збори читальнї „Рускої Бесїди“ в Бергометї н/С. відбудуть ся дня 2. січня ст. ст. 1905 в власній хатї о 2-ій год. по полудни. З огляду на те, що поява доокрестної інтелїґенциї особливо учительство а з блисших місцевостий і братів селян в великім числї вплинулаб краснїйше на більший розвій читальнї просимо о численну участь на зборах. — За видїл читальнї: *Танасій Берник*, голова.

Куратель над монахом. Повітовий суд в Радівцях розтягнув над монахом з Путної Андроніком або Артемідоном Скрабою куратель із причини єго невилїчимої недуги. Куратором установлено путняньского господаря Алексея Скрабу.

Першою дентисткою Берлїна є гр. Олена Швейнїц, що перед кількома днями зложила іспит, вимаганий для осягненя титулу дентиста.

До кураториї середної господ. школи в Чернівцях делеґував краєвий видїл віцемаршалка д-ра Ст. Смаль-Стоцкого і члена видїлу краєвого д-ра Волчиньского.

Надане стипендий. Дві опорожнені стипендиї ім. Франца Йосифа по 400 кор. надано студентам тутешного унїверзитету Николаєви Чоботареви і Ів. Василовичеви; три унїверзит. стипендиї по 200 кор. річно надано Юрієви Гойникови, Евзебієви Залєнзовскому і Ів. Туряньскому. Технїчну стипендию в сумі 800 кор. річно надано віденьскому технїкови Іванови Телеманови, а стипендию ім. Юрія Айваса в сумі 600 кор. надано правникови Адольфови Богосевичеви.

Проти ґорсетів. Румуньский мін. просьвіти розіслав до директорів і начальників приватних жіночих шкіл обіжник, в якім заказує ся ношене ґорсетів. Носити ґорсети в публичних жіночих школах заборонено вже давно.

Борба із холерою. Із Уральска телеґрафують, що для побореня пошести поробили власти найдальше ідучі зарядженя. Навіщений пошестию простір обнимає три села і девять ґруп кірґізких і рибацких хат. Цїлий простір окружено подвійним ланцухом козацких сторожий. Крім сего бережуть ще кождого заповітреного села окремі сторожі. Здаєть ся, що вже удало ся пошесть зльокалїзувати. Число щоденних случаїв смерти виносить 10 до 20, коли попередними днями бувало їх і сорок.

Знайдений по 14 місяцях. В Чернівцях пропав був без слїду в листопадї 1903. р. промисловий інспектор Тиль. Помимо незвичайно енерґічних шукань годї було єго найти. Аж припадково розвідали ся інтересовані тепер, що загублений є інтернований від 17. листопада 1903 в будапештеньскім заведеню для божевільних.

Рускі сьвята в судї. Президия висшого краєвого суду у Львові признала рескриптом з дня 9. цьвітня с. р., на основі § 44. інструкциї, перший день руских Різдвяних сьвят (дня 7. січня 1905 р.) торжественним сьвятом. При тій нагодї пригадала президия того суду, що й другий день згаданих сьвят признаний рескриптом з дня 6. лютого с. р. є також торжественним сьвятом.

Морози в Москві доходили вчера до 27° низше зера. Із сеї причини позамикано усї наукові заведеня.

Полїтичний процес у Варшаві. В середу відбувала ся перед варшавскою судовою палатою перша розправа полїтична із приміненем приписів процедураляних. Обжалуваними були: підпоручник 189 більґрайского полку піхоти Дмитро Тардов і б. студент варшавскої полїтехнїки Віктор Фукс за розповсюднюване брошур, що стремлять до державного перевороту. О 11. і пів в ночи відчитано при отворених дверях присуд, силою якого засуджено Твардова на рік кріпости, а Фукса уневинненo.

Субвенциї. Мінїстерство рільництва визначило буковиньскій радї краєвої культури за р. 1904 ще отсї запомоги, які краєве правительство вже й виплатило. Другу рату на дбане о насїня — 1.500 кор., на проби із навозами 3.000 кор., на закупно господарских машин і приладів 2.500 кор.

Із урядів полїтичних. Правит. сов. Антін Табора, довголїтний староста в Вижиици вніс просьбу о спенсіоноване. — Правит. концепіст Богдан Прункул в Сучаві від'їхав до Египту для поратованя знороля за тримісячним урльопом, а єго місце заступає концепт. практ. Вол. Ілїюц. Дотеперішний управитель тамошного староства А. Патак розпрощав ся із тамошним населенем д. 30. грудня.

Зрада пачкаря. Послїдними часами зустрічала російских революціонерів дуже часто така доля, що пачкарі, які їх враз із „лїтературою“ мали перевести через границю, передавали їх в найнужденнїйший спосіб прямо в руки російских жандармів. За таку прислугу визначили і оголосили капітани жандармериї вже наперед премії, які доходили до 100 рублів. Та ось сими днями штучка російскої жандармериї, яка таким легким способом діставала в свої руки заказану аґітацийну лїтературу разом із перевізниками — покінчила ся сумно таки для них самих. Як доносить краківска часопись „Naprzod“ якийсь російский революціонер умовив ся із одним брідским пачкарем, щоб перенїс єму заказану „лїтературу“. Однак пачкар зрадив революціонера і завів єго в напрямі упереджeної вже російскої жандармериї, а сам утїк. Революціонер місто віддавати ся супокійно в жандармскі руки став боронити ся револьверовими вистрілами і кількох жандармів ранив, а кількох убив, а сам утїк. Тепер розписали австрийскі власти проти незвісного з імени революціонера доходженя за морд, але рівночасно арештовано й пачкаря, якого поведене зовсїм не згідне із правом австрийским, що до безпеченьства особи.

Родинна траґедия. В угорскім містї Саркад вів тамошний нотар Людвік Барсоні розводовий процес. Довідавши ся, що суд признав єго жінцї право до забраня дївчини, застрілив ся в канцеляриї.

Посмертні вісти.

† **Евген Пігуляк**, канд. фільозофії, син посла Пігуляка помер в Чернівцях дня 30. грудня по довгій а тяжкій недузї, що перед часом скосила молодече житє на 25. р. житя. Похорони відбули ся в понедїлок із шпитальної каплицї на головне кладовище при значній участи черновецкої рускої громади. В. є. п.!

НАУКА, ШТУКА І ЛІТЕРАТУРА.

Музичний календар на рік 1905, появив ся вже з друку і містить крім календарскої части „Музичний альманах“ з 1904 р. Сей альманах дуже цїкавий своїм змістом для кождого, що хоч трохи інтересує ся музикою в загалї, а рускою особливо. Крім кількох теоретичних статий загального змісту, як: „Про оперу і єї розвій“ (Біликовского), про значінє скрипки для сольової і орхестральної музики (Бережницкого), про критичний музичний осуд та конечність єго виобразованя (В. Домета), про розвій та сучасне становище т. зв. проґрамової музики (Людкевича), про відчуване красок та природну характеристичність родів у тонів (Домета) найде цїкавий читач дуже богато звісток про рідну музику, про єї розвій і значінє, про розвій поодиноких музичних руских товариств, про рускі селяньскі хори, про Лисенка і єго музику, про взаїмини між рускою церковною піснию а руским народом і т. д. Впорядчик календаря видав альманах у друге, маючи одну лиш цїль перед очима: з розпроданих екземплярів дати весь чистий зиск на руский народний театр у Львові. Цїна календаря зовсїм невелика: враз із альманахом календар коштує всего 1 кор. Дістати єго можна у впорядчика п. Ромуальда Зарицкого, Львів, ул. Сикстуска ч. 62.

Збірник пісень. Заходом Музичного видавництва в Станиславові появив ся вже 20. випуск „Збірник народних і патріотичних пісень“ на дїточі голоси в супроводї фортепяну, на велїновім папери, цїна 1 кор. 50 сот. Брошурка містить в собі 17 пісень отсего змісту: 1. „Марш руских дїтий“ слова Віри Лебедової. 2. „Ой Днїпре“ слова і музика А. Манастирского. 3. „На Волї“ слова Віри Лебедової, музика Д Січиньского. 4. „Реве та стогне“ слова Т. Шевченка, музика М. Лисенка. 5. „Чом, чом“ слова Віри Лебедової, пісня народна. 6. „Рідна мова“ слова і музика І. Воробкевича. 7. „Ходім хлопцї“ слова Д. Млаки музика Гр. Якубовича. 8. „Нова радість“ коляда укладу І. Біликовского. 9. „Вселенная“ коляда укладу Д. Січиньского. 10. „Повставали козаченьки“ слова Віри Лебедової (з „Чорноморців“ Лисенка). 11. „В зимі“ слова Д. Млаки, музика В. Матюка. 12. „У Лїсї“ слова О. Поповича, музика В. Матюка. 13. „Пісня в осени“ слова і музика І. Воробкевича. 14. „Взяв би я бандуру“ слова Віри Лебедової, пісня народна. 15. „Поворот з чужини“ слова Мидловского, музика В. Матюка (а не І. Воробкевича як в Збірнику мильно подано.) 16. „Молитва“ слова Кониського, музика М. Лисенка. „Ще не вмерла Україна“ слова Т. Шевченка, музика Вербицкого, укладу Д. Січиньского. Супровід фортепяновий до всїх сих пісень уложив Д. Січиньский. Сей „Збірник“ повстав на пропозицию нашої ревної патріотки і писательки Вп. Константини Малїцкої, котра подала гадку, щоби Видавництво музичне занялось виданем відповідних пісень для дїтий, котрі виходилиб яко додаток до „Дзвінка“. Видїл „Руского педаґоґічного товариства“ у Львові, до котрого належить також дїточа ґазетка „Дзвінок“, згодив ся на пропозицию Музичного видавництва „Станиславівского Бояна“ і асиґнував на сю цїль значнїйшу суму. При помочи „Руского педаґоґічного товариства“ удалось нашому Видавництву в сьвіт пустити сей „Збірник“. Ми певні, що наше учительство ужиє сей „Збірник“ яко підручник для шкіл, а наші дїти будуть мати із чого сьпівати. Сим способом гадаємо, що Музичне видавництво причинилось до збільшеня репертуару (у нас на жаль ще дуже маленького) дїточих пісень і взагалї причинилось до поступу на музичнім поли о оден крок наперед. Критику сего „Збірника“ полишаємо нашій П. Т. Публицї. Однак апелюємо на сїм місци до всеї Руси, щоби зволила нас підперти, розкуповуючи наші виданя. Сим способом допоможемо до заповідженого нами виданя всїх музичних творів наших померших композиторів Вербицкого, Лаврівского і Воробкевича. Кому наша пісня мила і хто єї любить, той закупить наші виданя, бажаючи, щоби Русь розвивалась і на ниві музики. — За Музичне Видавництво: *Денис Січиньский, Евген Якубович.*

„Ще не вмерла Україна!“

Пісні патріотичні і народні, зложив на фортепян

Денис Січиньский.

70 (2—10)

Часть I-а: Музика, Часть II-а: Текст 152 пісень!

Накладом книгарні і складу нот А. ШТАУДАХЕРА і СПІЛКИ в Станиславові.

Ціна 6 корон.

Набути можна у накладців, в всіх книгарнях і через друкарню „Рускої Ради“ в Чернівцях, (ул. Петровича ч 2.).

Я, Анна Чіляк

58 8—52)

завдячую власному випаходови помади, через котрої уживане, зріст мого волося дійшов до 185 см. довготи. Се є одиноке средство проти випаданя волося, скріпляє і приспішає его зріст в дає великі прислуги панам, котрим йде о красні вуси і бороду, запобігає передчасному лисеню і сивіню, взагалї чуд творна ся помада вертає волосям так на голові як на бороді натуральну полискуючу бавру. Дїлає она однаково так у молодих як і стариків Я уживала еї 14 місяців.

Цїна одного слоїка

1 зр., 2, 3 і 5.

Щоденна розсилка в цїлий ссвіт

за попереднім надісланем гроший, або за посліплатою. Найлїпше замавляти просто з фабрики:

Анна Чіляк

Відень

I., Graben 14.

Головний склад в Чернівцях: **Шмід і Фонтін.**

КАНЦЕЛЯРИЯ

друкарні товариства „Рускої Ради“

отворена

в неділю і сьвята від 1/2 10 до 11 год. рано

Друкарня „Рускої Ради“

виконує

всїлякі роботи друкарскі

скоро і дешево.

Спішіть ся з купном Календара

„Рускої Бесїди“

бо наклад небавом розійде ся.

Сего року він є богато ілюстрований, має всї потрібні вказівки, оповіщує **правдиве веремя** і коштує **60 сот.**, з пересилкою почтовою **70 сот.** — При більшім закупнї відповідний опуст.

Набути его можна в друкарнї „Рускої Ради“

Чернівцї улиця Петровича число 5.

Одинокою дорогою до

КАНАДИ і АМЕРИКИ

є бюро **М. Г. Фрейдберґа** в Антверпії.

Лиш ся переправа надає ся до заморских країв! Ся переправа є найдешевша! Дорога із Черновець до Канади тревае 10—12 день!

„До Канади, Квебек 131 корон“ а **„до Нового Йорку 160 корон“.** Кромі нечуваної дешевиї дістають люди науку як їм за морем обходити ся хотївши до лїпшого маєтку прийти, а се є найголовнїйша точка кождого подорожного! В жадній переправі не дістають люди сеї науки! Жадайте завчасу проспектів і поучень, і сокотїть ся аби не попасти в злї руки і на злу дорогу, котрою люди їдуть гей худоба! Лиш в сего аґента найдете справедливість і человічество ба й таку раду, котра за морем принесе Вам більшу користь!

Адресуйте до него так: 54 (7—10 п.)

М. Г. Фрейдберґ, Антверпія, Van Leriusstraat. **Belgia.**

Склад товарів Б. Бальтінестра молодшого

Чернівцї, улиця Головна-Енценберґа ч. 3.

Товари з бронзу **найновійшого виробу**: Столики на циґара і сальонові, стоячі і на стїну годинники, тягарки до притисканя листів, Nippes і т. п. Альбоми з шкіри і плїшу, нецесарії для пань і панів, мошонки на листи, пушки на циґара і тютюн, мошонки на гроші, найлїпше фаб ікати.

Товари шкіряні дамскі торбники, касети на листи з замочками і без замочків, пушки на тютюн і етуї на циґара і папіроси, лубочки на манки, етуї на візитові карти, альбоми з підставками або без них, льорнетки і н цесарки до подорожи.

Товари обувяні. Самостійна продаж обуви з Ґоудиярскої фабрики Ф. А. Попера і з иньших славних фабрик як Антін Чапек у Відни і т. д. Найлїпші фабрикати на зиму. Черевики суконні обклада і лякером, Boxealt і Chevreaux з шовковим плїшом і трікотовим нутром для панів дам і дїтий. Чоботи фільцові для панів і хлопців, суконні і з телячої шкіри, чоботи до польованя (ручна робота), черевики домові і ріжні найлїпшої якости для панів дам як також черевики до вправ ґімнастичних.

Артикули до полованя і до подорожи. Револьвери, рушницї найріжнороднїйшої конструкциї і амуніция. Кальоші і черевики до снїгу найлїпших виробів. Ташки з замочками або без них, валїзи, пуделка на капелюхи, пледи, мішочки на біле, парасолї, кошики на начине, нецесарія, коци і т. и. шкіряні товари.

Кофекция діточих убрань як: камізельок для пань, панів, дїтий, дївчат, до того жакети і чепцї.

Товари футряні. Великий вибір дамских боа, до того з рукавки (муфи) і шапки. — Убраня футряні для хлопців і дївчат ріжного рода. Від 8 К. почавши аж до найдорожших.

Товари вовняні зимові. Правдиве біле Єґера і біле із складу бавовняного ґіґієнїчного біля, систему Д-ра Лямана, як також півовняні і вовняні опаски, штани, еїточі одяги, паньчохи для дам і дїтий, паньчохи до польованя, огрівачі колїн, карку черева і пульсів, камаші, вовняні шапки, рукавички для дам панів і дїтий.

Краватки і біле після найновійшої анґлїйскої моди. Сорочки мужескі, білі і в ріжних красках найлїпшого рода, з шовку, ні т. зефіру і т. и. модні ковнярики, манше и і хусточки до носа.

Капелюхи для панів і хлопців фільцові, з льоден і плїшові в найбільшім виборі. Самостійна продаж капелюхів з ц. к. надвірних фабрик I. Heinz Ita у Відни Josef Pichlers Söhne в Ґрацу, P. Ladstätter & Söhne у Відни, Rosalino Giuseppo Fratello Allessandrio в Італії. — Найновійші **циліндри і кляки.**

Кальоші і черевики до снїгу найлїпшої сорти і найславнїйших фабрикатів.

Склад ц. к. упрвілїованої фабрики товарів альпаки і хіньского срібла В. Бахмана і спілки у Відни.

Перша буковиньска

специяльна робітня обуви і ортопедичне заведенє

ІВАНА ДІКА

абсольвента майстерского курсу ц. к. технольоґічного ремесельного музея у Відни, і заприсяженого судового знатока

поручає

ВЕЛИКИЙ СКЛАД ОБУВИ

найновійшого крою для пань, панів і дїтий.

Замовленя виготовляєть ся сейчас з заграничних шкір.

При замовленях з провінциї пожадане, аби прислати з'ужитий черевик на міру.

Чернівцї

ул. Руска II, а Філїя ул. Ратушева 17. (під „золотою Грушкою“).

7 (—)

Маґазин одягів

Вашлер і Фаєрберґ

Чернівцї, ул. Ратушева напротив готелю Централь.

поручає

на сезон осїнний:

Одяги для дам, панів, хлопців і дїтий по цїнах, які видержують всяку конкуренцию.

ФУТРЯНІ БОА ДЛЯ ПАНЬ І ПАННОЧОК,

в найбільшім виборі.

Для вигоди покупнїв даємо товари на сплату.

37 (22—24)

Кождий курець, повинен жадати руских паперців циґаретових **„Козак“, „Кобзар“, „Гуцул“.** 53 (21—26) Трубки циґаретові: **„Козак“, „Федькович“.** всюди до набутя!

Видає товариство „Руска Рада“ в Чернівцях. За редакцию відповідає Іван Захарко.

З друкарнї товариства „Рускої Ради“ в Чернівцях під зарядом Івана Захарка.

KUL